

การกระทำกรรมเดียวหรือหลายกรรมที่มีการฟ้องคดีต่อศาลทรัพย์สินทางปัญญา และการค้าระหว่างประเทศกลาง*

1. เครื่องหมายการค้า

1.1 ปลอมเครื่องหมายการค้า และจำหน่าย เสนอจำหน่าย หรือมีไว้เพื่อจำหน่ายสินค้าที่มีเครื่องหมายการค้าปลอม (พ.ร.บ. เครื่องหมายการค้า มาตรา 108 , มาตรา 110(1) ประกอบมาตรา 108 หรือประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 273 , มาตรา 275 ประกอบมาตรา 273) เป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 8061/2547

โจทก์ฟ้องจำเลยฐานปลอมเครื่องหมายการค้ากับมีไว้เพื่อจำหน่ายซึ่งสินค้าที่มีตราเครื่องหมายการค้าปลอมดังกล่าว ข้อเท็จจริงรับฟังได้ตามคำรับสารภาพของจำเลยว่าการกระทำของจำเลย แต่ละข้อหาตามฟ้องเป็นการกระทำโดยมีเจตนาในการกระทำความผิดแยกต่างหากจากกัน จึงเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1459/2548

โจทก์บรรยายฟ้อง แยกออกเป็น 3 ส่วน คือ การปลอมเครื่องหมายการค้าตามฟ้องของผู้เสียหายทั้งเก้าโดยการทำบล็อกสกรีนประการหนึ่ง การทำเครื่องหมายการค้าตามฟ้องของผู้เสียหายที่ 1 ถึงที่ 3 ลงบนเสื้อโดยใช้บล็อกสกรีนดังกล่าว ประการหนึ่ง และการมีสินค้าที่มีเครื่องหมายการค้าปลอมของผู้เสียหายที่ 1 ถึงที่ 3 ไว้เพื่อจำหน่ายอีกประการหนึ่ง และโจทก์ขอให้ลงโทษจำเลยตาม พ.ร.บ. เครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2534 มาตรา 4 , 108 และ 110 แสดงให้เห็นว่าโจทก์ประสงค์ที่จะลงโทษจำเลยในความผิดฐานปลอมเครื่องหมายการค้าของบุคคลอื่นที่ได้จดทะเบียนแล้วในราชอาณาจักรข้อหาหนึ่งและฐานมีไว้เพื่อจำหน่ายซึ่งสินค้าที่มีเครื่องหมายการค้าปลอมอีกข้อหาหนึ่ง โดยการกระทำของจำเลยในแต่ละข้อหาดังกล่าวนั้นต่างเป็นการกระทำซึ่งมีเจตนาในการกระทำความผิดแยกต่างหากจากกัน จึงเป็นความผิดสองกรรมต่างกัน หาใช่เรื่องที่จำเลยมีเจตนาอย่างเดียวกัน ดังที่ศาลทรัพย์สินทางปัญญาวินิจฉัยไม่

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1612/2548

โจทก์ฟ้องว่าจำเลยกระทำความผิดฐานปลอมเครื่องหมายการค้าและมีไว้เพื่อจำหน่ายกางเกงยีนส์ที่มีเครื่องหมายการค้าปลอม การกระทำของจำเลยแต่ละข้อหาตามฟ้อง

* พีรฉัตร จรรยาสิทธิ์ นิตกร 4 ศาลทรัพย์สินทางปัญญาฯ กลาง

เป็นการกระทำโดยมีเจตนาในการกระทำความผิดแยกต่างหากจากกันจึงเป็นความผิดหลายกรรมต่างกันหาใช่เป็นเรื่องของผลต่อเนื่อง หรือเจตนาเดียวกันดังที่จำเลยอุทธรณ์ไม่

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5578/2548

โจทก์บรรยายฟ้อง ข้อ 2 แยกออกเป็น 2 ส่วน คือปลอมเครื่องหมายการค้าตามฟ้องของผู้เสียหายที่ 1 ประการหนึ่ง และการมีสินค้าทางเกวียนส์ที่มีเครื่องหมายการค้าปลอมของผู้เสียหายที่ 1 กับทางเกวียนส์ที่มีเครื่องหมายการค้าปลอมของผู้เสียหายที่ 2 ไว้เพื่อจำหน่ายอีกประการหนึ่ง และโจทก์ขอให้ลงโทษจำเลย ตาม พ.ร.บ.เครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2534 มาตรา 4 , 108 และ 110 ป.อ. มาตรา 91 แสดงให้เห็นว่าโจทก์ประสงค์ขอให้ศาลลงโทษจำเลยในความผิดฐานปลอมเครื่องหมายการค้า ของบุคคลอื่นที่ได้จดทะเบียนแล้วในราชอาณาจักร และฐานมีไว้เพื่อจำหน่ายซึ่งสินค้าที่มีเครื่องหมายการค้าปลอมทั้งสองข้อหา โดยการกระทำของจำเลยในแต่ละข้อหาดังกล่าวนั้น เป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน หาใช่เป็นเรื่องของเจตนาอย่างเดียวกันดังที่ศาลทรัพย์สินทางปัญญาฯ วินิจฉัยไม่ ดังนั้นจึงต้องลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไป

1.2 เลียนเครื่องหมายการค้า และจำหน่าย เสนอจำหน่าย หรือมีไว้เพื่อจำหน่ายสินค้าที่เลียนเครื่องหมายการค้าของบุคคลอื่น (พ.ร.บ.เครื่องหมายการค้า มาตรา 109 , มาตรา 110 (1) ประกอบมาตรา 109 หรือ ป.อ. มาตรา 274 , มาตรา 275 ประกอบมาตรา 274) เป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 7878/2538

คดีก่อนจำเลยถูกฟ้องฐานเสนอจำหน่ายสินค้าที่มีเครื่องหมายการค้าเลียนเครื่องหมายการค้าของผู้อื่นตาม ป.อ. มาตรา 275 ศาลพิพากษาลงโทษตามฟ้อง คดีถึงที่สุดคดีนี้จำเลยถูกฟ้องว่าร่วมกันเลียนเครื่องหมายการค้าของโจทก์ซึ่งได้จดทะเบียนแล้วตาม ป.อ. มาตรา 274 แม้ของกลางจะเป็นของกลางเดียวกัน แต่เจตนาของการกระทำความผิดทั้งสองข้อหาแตกต่างกัน การกระทำของจำเลยจึงเป็นการกระทำหลายกรรมต่างกัน ฟ้องโจทก์คดีนี้จึงไม่เป็นฟ้องซ้ำ

ข้อสังเกต แม้ข้อหาตามฟ้องโจทก์ จะมีลักษณะเป็นการกระทำความผิดหลายกรรมต่างกัน แต่หากโจทก์บรรยายฟ้องการกระทำของจำเลยในทุกข้อหารวมกันมาโดยมิได้แยกแยะการกระทำของจำเลยให้ปรากฏชัดแจ้ง พอที่จะให้เห็นได้ว่าโจทก์ประสงค์ให้ลงโทษจำเลยในแต่ละข้อหาเป็นแต่ละกรรมแยกต่างหากจากกัน ดังนี้ ศาลจะลงโทษจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกันนอกเหนือไปจากคำฟ้องหาได้ไม่ (คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 6991/2542)

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 6991/2542

โจทก์ฟ้องว่า จำเลยเลียนเครื่องหมายการค้าของห้างหุ้นส่วนจำกัด ฮ. ผู้เสียหายที่ได้จดทะเบียนแล้วในราชอาณาจักรเพื่อให้ประชาชนหลงเชื่อว่าเป็นเครื่องหมายการค้าของผู้เสียหายและมีไว้เพื่อจำหน่ายซึ่งสินค้าซอสหอยนางรมที่จำเลยผลิตขึ้นโดยติดเครื่องหมายการค้าที่เลียนเครื่องหมายการค้าของผู้เสียหายดังกล่าว ขอให้ลงโทษตาม พ.ร.บ.เครื่องหมายการค้า พ.ศ.2534 มาตรา 109, 110 และ ป.อ.มาตรา 90 แสดงว่า โจทก์บรรยายฟ้องยืนยันว่าการกระทำความผิดของจำเลยดังกล่าวจำเลยมีเจตนาเดียวคือเจตนามีไว้เพื่อจำหน่ายซึ่งสินค้าที่ติดเครื่องหมายการค้าที่จำเลยทำเลียนเครื่องหมายการค้าของผู้เสียหายอันเป็นความผิดกรรมเดียวกัน โจทก์หาได้บรรยายฟ้องว่าการกระทำของจำเลยเป็นความผิดต่างกรรมกันโดยจำเลยมีเจตนาต่างกันไม่ การที่ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางพิพากษาว่าการกระทำความผิดของจำเลยตามฟ้องเป็นการกระทำหลายกรรมต่างกันและให้เรียงกระทรวงลงโทษจำเลยมาเป็น 2 กระทรวง จึงเป็นการพิพากษาเกินคำขอหรือที่มีได้กล่าวใน คำฟ้อง ไม่ชอบด้วย ป.วิ.อ.มาตรา 192 วรรคหนึ่ง ประกอบด้วย พ.ร.บ.จัดตั้งศาลทรัพย์สินทางปัญญา พ.ศ.2539 มาตรา 26 แม้จำเลยมิได้อุทธรณ์ในปัญหานี้แต่ปัญหาดังกล่าวเป็นปัญหาข้อกฎหมายอันเกี่ยวด้วยความสงบเรียบร้อยของประชาชน ศาลฎีกาเห็นสมควรหยิบยกขึ้นวินิจฉัย และแก้ไขเสียให้ถูกต้องได้ ตาม ป.วิ.อ.มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบด้วย พ.ร.บ.จัดตั้งศาลทรัพย์สินทางปัญญา พ.ศ.2539 มาตรา 45 เป็นว่า จำเลยมีความผิดตาม พ.ร.บ.เครื่องหมายการค้า พ.ศ.2534 มาตรา 109 และมาตรา 110 (1) ประกอบด้วยมาตรา 109 อันเป็นการกระทำความผิดเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบทให้ลงโทษบทที่มีโทษหนักที่สุด ตาม ป.อ. มาตรา 90 ความผิดทั้งสองบทดังกล่าวมีระวางโทษเท่ากัน จึงให้ลงโทษจำเลยฐานมีไว้เพื่อจำหน่ายซึ่งสินค้าที่มีเครื่องหมายการค้าที่เลียนเครื่องหมายการค้าจดทะเบียนของบุคคลอื่น ตามมาตรา 110 (1) ประกอบด้วยมาตรา 109

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 6424/2543

โจทก์บรรยายฟ้องในข้อ 2 ว่า จำเลยกระทำละเมิดต่อกฎหมายหลายบทหลายกรรมต่างกัน ในข้อ 2.1 เป็นความผิดเกี่ยวกับการผลิตซอสหอยนางรมปลอม ปลอมเครื่องหมายการค้ากับจำหน่ายและมีไว้เพื่อจำหน่ายซึ่งซอสหอยนางรมอันเป็นอาหารปลอมและเป็นสินค้าที่มีเครื่องหมายการค้าปลอม และข้อ 2.2 เป็นความผิดเกี่ยวกับการผลิตน้ำปลาปลอมเครื่องหมายการค้า กับจำหน่ายและมีไว้เพื่อจำหน่ายซึ่งน้ำปลาอันเป็นอาหารปลอมและเป็นสินค้าที่มีเครื่องหมายการค้าปลอม และโจทก์มีคำขอท้ายฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตาม ป.อ.มาตรา 90, 91 มาด้วย ตามคำฟ้องดังกล่าว การที่โจทก์บรรยายการกระทำของจำเลยแยกออกเป็นข้อ 2.1 กับ 2.2 แสดงว่า โจทก์ประสงค์ให้ลงโทษจำเลยในการกระทำตามฟ้องข้อ 2.1 เป็นความผิดต่าง

กรรมกับการกระทำตามฟ้องข้อ 2.2 ในส่วนการกระทำของจำเลยในทุกข้อหาตามฟ้องข้อ 2.1 ซึ่งโจทก์ร่วมอุทธรณ์นั้นโจทก์บรรยายการกระทำของจำเลยในทุกข้อหาดังกล่าวรวมกันมาในคำฟ้องข้อเดียวกันในข้อ 2.1 โดยมีได้บรรยายแยกแยะการกระทำของจำเลยให้ปรากฏชัดแจ้งพอที่จะให้เห็นได้ว่าโจทก์ประสงค์ให้ลงโทษจำเลยตามฟ้องข้อ 2.1 ในแต่ละข้อหาเป็นแต่ละกรรมแยกต่างหากจากกันดังที่โจทก์ร่วมอุทธรณ์ ดังนี้ ศาลจะพิพากษาลงโทษจำเลยตามฟ้องข้อ 2.1 เป็นความผิดหลายกรรมต่างกันนอกเหนือไปจากคำฟ้องหาได้ไม่

1.3 จำหน่าย เสนอจำหน่าย หรือมีไว้เพื่อจำหน่ายสินค้าที่ปลอมและเลียนเครื่องหมายการค้า (พ.ร.บ.เครื่องหมายการค้า มาตรา 110 (1) ประกอบมาตรา 108 และมาตรา 110(1) ประกอบมาตรา 109 หรือประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 275 ประกอบมาตรา 273 และ มาตรา 275 ประกอบมาตรา 274) เป็นกรรมเดียวผิดกฎหมายหลายบท

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 6751/2545

จำเลยมีสินค้าของกลางประเภทรองเท้ารวมจำนวน 15 คู่ ที่ละเมิดเครื่องหมายการค้าของผู้เสียหายทั้งสองไว้เพื่อจำหน่ายและเสนอจำหน่ายในคราวเดียวกัน แม้สินค้านี้จะมีเครื่องหมายการค้าที่ทั้งปลอมและเลียนเครื่องหมายการค้าที่แท้จริงของผู้เสียหายที่ 1 และผู้เสียหายที่ 2 ตามลำดับ แต่ก็เป็นที่เห็นได้ว่า จำเลยมีเจตนาในผลของการกระทำเป็นอย่างเดียวกัน คือ มุ่งที่จะแสวงหากำไรจากการจำหน่ายสินค้าของกลางจำนวนดังกล่าวเท่านั้น การกระทำของจำเลยจึงเป็นความผิดกรรมเดียวกัน

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 6752/2545

จำเลยมีสินค้าของกลางประเภทกระเป๋าใส่เครื่องกีฬารวมจำนวน 285 ใบ ที่ละเมิดเครื่องหมายการค้าของบริษัท โอคลีย์ อิงค์ จำกัด ผู้เสียหายที่ 1 และบริษัท ไนกี้ อินเตอร์เนชั่นแนล แอลทีดี จำกัด ผู้เสียหายที่ 2 ไว้เพื่อจำหน่ายและเสนอจำหน่ายในคราวเดียวกัน แม้สินค้าของกลางจะมีเครื่องหมายการค้าปลอมเครื่องหมายการค้าที่แท้จริงของผู้เสียหายทั้งสองและเลียนเครื่องหมายการค้าที่แท้จริงของผู้เสียหายที่ 2 แต่ก็เป็นที่เห็นได้ว่าจำเลยมีเจตนาในผลของการกระทำเป็นอย่างเดียวกัน คือ มุ่งที่จะแสวงหากำไรจากการจำหน่ายสินค้าของกลางจำนวนนั้นเท่านั้น การกระทำของจำเลยจึงเป็นความผิดกรรมเดียวกัน ที่ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลาง ปรับบทลงโทษจำเลยตาม พ.ร.บ.เครื่องหมายการค้าฯ โดยมีได้แยกปรับบทมาตราเป็นฐานความผิดแต่ละฐานให้ชัดเจน รวมทั้งมิได้ปรับบทประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 มาด้วยนั้นไม่ถูกต้อง

1.4 จำหน่าย เสนอจำหน่าย หรือมีไว้เพื่อจำหน่ายสินค้าที่ปลอมหรือเลียนเครื่องหมายการค้าในวันเวลาเดียวกันหรือคราวเดียวกัน โดยแบ่งสินค้าแยกวางเสนอ

จำหน่ายในสถานที่ต่างกัน (พ.ร.บ.เครื่องหมายการค้า มาตรา 110 (1) ประกอบมาตรา 108 หรือมาตรา 110 (1) ประกอบมาตรา 109 หรือ ป.อ. มาตรา 275 ประกอบมาตรา 273 หรือ มาตรา 275 ประกอบมาตรา 274) เป็นกรรมเดียวผิดกฎหมายหลายบท

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4537-4540/2543 (ประชุมใหญ่)

การที่จำเลยที่ 2 และที่ 5 มีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายซึ่งสินค้าที่มีเครื่องหมายการค้าปลอมในระยะเวลาเดียวกันหรือคราวเดียว โดยแบ่งสินค้าแยกวางเสนอจำหน่ายในสถานที่ต่างกันนั้น ถือได้ว่าจำเลยที่ 2 และที่ 5 มีเจตนาเดียวที่จะเสนอจำหน่ายสินค้าจำนวนดังกล่าวในคราวเดียวกัน เพียงแต่แยกวางจำหน่ายในสถานที่ต่างกันเท่านั้น การกระทำของจำเลยที่ 2 และที่ 5 จึงเป็นความผิดกรรมเดียว

จำเลยที่ 1 ถึงที่ 3 และที่ 5 มีสินค้าของกลางไว้เพื่อจำหน่าย ศาลยอมมีอำนาจพิพากษาให้รับสินค้าของกลางได้ตาม พ.ร.บ.เครื่องหมายการค้า พ.ศ.2534 มาตรา 115 โดยไม่ต้องคำนึงถึงว่าสินค้าของกลางเป็นสินค้าที่ได้นำเข้ามาในราชอาณาจักรหรือเป็นสินค้าที่ผลิตในราชอาณาจักร และไม่จำเป็นต้องปรับบททรัพย์สินของกลางตาม ป.อ. อันเป็นบททั่วไปอีก

1.5 ปลอมเครื่องหมายการค้าต่างชนิด และของผู้เสียหายต่างเจ้าของกัน เป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5905/2537

จำเลยที่ 1 ปลอมเครื่องหมายการค้า **ROLEX** ของผู้เสียหายที่ 1 เครื่องหมายการค้า **must de Cartier** ของผู้เสียหายที่ 2 เครื่องหมายการค้า **GUCCI** ของผู้เสียหายที่ 3 เครื่องหมายการค้า **LONGINES** ของผู้เสียหายที่ 4 และเครื่องหมายการค้า **dunhill** ของผู้เสียหายที่ 5 ซึ่งเป็นการปลอมเครื่องหมายการค้าต่างชนิดและของผู้เสียหายต่างเจ้าของกัน ถือได้ว่าเป็นการกระทำต่างกรรมต่างเจตนากัน ต้องลงโทษจำเลยที่ 1 ฐานปลอมเครื่องหมายการค้าตาม พ.ร.บ.เครื่องหมายการค้า พ.ศ.2534 มาตรา 108 ทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไป หาใช่ความผิดกรรมเดียวกันไม่

1.6 จำหน่าย เสนอจำหน่าย หรือมีไว้เพื่อจำหน่ายสินค้าที่ปลอม หรือเลียน เครื่องหมายการค้าของผู้เสียหายต่างเจ้าของกัน เป็นกรรมเดียวผิดกฎหมายหลายบท

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 6751/2545

จำเลยมีสินค้าของกลางประเภทรองเท้ารวมจำนวน 15 คู่ ที่ละเมิดเครื่องหมายการค้าของผู้เสียหายทั้งสองไว้เพื่อจำหน่ายและเสนอจำหน่ายในคราวเดียวกัน แม้สินค้านี้จะมีเครื่องหมายการค้าที่ทั้งปลอมและเลียนเครื่องหมายการค้าที่แท้จริงของผู้เสียหายที่ 1 และผู้เสียหายที่ 2 ตามลำดับ แต่ก็เป็นที่เห็นได้ชัดว่า จำเลยมีเจตนาในผลของการกระทำเป็นอย่าง

เดียวกัน คือ มุ่งที่จะแสวงหากำไรจากการจำหน่ายสินค้าของกลางจำนวนดังกล่าวเท่านั้น การกระทำของจำเลยจึงเป็นความผิดกรรมเดียวกัน

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 6752/2545

จำเลยมีสินค้าของกลางประเภทกระเป๋าใส่เครื่องกีฬารวมจำนวน 285 ใบ ที่ละเมิดเครื่องหมายการค้าของบริษัท โอคลีย์ อิงค์ จำกัด ผู้เสียหายที่ 1 และบริษัท ไนกี้ อินเตอร์เนชั่นแนล แอลทีดี จำกัด ผู้เสียหายที่ 2 ไว้เพื่อจำหน่ายและเสนอจำหน่ายในคราวเดียวกัน แม้สินค้าของกลางจะมีเครื่องหมายการค้าปลอมเครื่องหมายการค้าที่แท้จริงของผู้เสียหายทั้งสองและเลียนเครื่องหมายการค้าที่แท้จริงของผู้เสียหายที่ 2 แต่ก็เป็นที่เห็นได้ว่าจำเลยมีเจตนาในผลของการกระทำเป็นอย่างเดียวกัน คือ มุ่งที่จะแสวงหากำไรจากการจำหน่ายสินค้าของกลางจำนวนนั้นเท่านั้น การกระทำของจำเลยจึงเป็นความผิดกรรมเดียวกัน ที่ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลาง ปรับบทลงโทษจำเลยตาม พ.ร.บ.เครื่องหมายการค้า โดยมีได้แยกปรับบทมาตราเป็นฐานความผิดแต่ละฐานให้ชัดเจน รวมทั้งมิได้ปรับบท ป.อ. มาตรา 90 มาด้วยนั้นไม่ถูกต้อง

1.7 จำหน่าย เสนอจำหน่าย หรือมีไว้เพื่อจำหน่ายสินค้าที่ปลอม หรือเลียนเครื่องหมายการค้า และจำหน่ายหรือเสนอจำหน่ายสินค้าที่มี ชื่อ รูปร่างประดิษฐ์หรือข้อความใด ๆ ในการประกอบการค้าของผู้อื่น (พ.ร.บ.เครื่องหมายการค้า มาตรา 110 (1) ประกอบมาตรา 108 หรือมาตรา 110(1) ประกอบมาตรา 109 และ ป.อ. มาตรา 275 ,272(1)) เป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 906/2548

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตาม พ.ร.บ.เครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2534 มาตรา 4, 108, 110, 115 ในความผิดฐานเสนอจำหน่ายและมีไว้เพื่อจำหน่ายซึ่งสินค้าที่มีเครื่องหมายการค้าปลอมและ ป.อ.มาตรา 32, 33, 91, 272 (1), 275 ฐานเอาชื่อ รูป รอยประดิษฐ์ในการประกอบการค้าของผู้อื่นมาใช้ จำเลยรับสารภาพ เมื่อการกระทำของจำเลยแต่ละข้อหาตามฟ้อง เป็นการกระทำโดยมีเจตนาในการกระทำผิดแยกต่างหากจากกันจึงเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ประกอบกับจำเลยให้การรับสารภาพว่าได้กระทำความผิดทั้งสองข้อหาตามฟ้อง โดยมีเจตนาต่างกัน ข้อเท็จจริงย่อมรับฟังลงโทษจำเลยทั้งสองฐานความผิดได้ การที่ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลาง พิพากษาลงโทษจำเลยในความผิดฐานเสนอจำหน่ายหรือมีไว้เพื่อจำหน่ายซึ่งสินค้าที่มีเครื่องหมายการค้าปลอมแต่เพียงกระหนเดียว ย่อมไม่ชอบด้วย พ.ร.บ.จัดตั้งศาลทรัพย์สินทางปัญญา พ.ศ. 2539 มาตรา 26 ประกอบ ป.วิ.อ. มาตรา 15 ป.วิ.พ. มาตรา 142 วรรคหนึ่ง

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 7967/2548

ข้อเท็จจริงได้ความตามคำฟ้องและคำให้การรับสารภาพของจำเลยทั้งสองว่า จำเลยทั้งสองกระทำความผิดฐานร่วมกันมีไว้เพื่อจำหน่ายซึ่งสินค้าหมอน ที่มีตราเครื่องหมายการค้าปลอมเครื่องหมายการค้าของผู้เสียหาย และร่วมกันนำเอาชื่อ รูป รอยประดิษฐ์ ที่ใช้ในการประกอบการค้าของผู้เสียหายมาใช้ติด และทำให้ปรากฏที่สินค้าที่นอน และถุงพลาสติกใส สำหรับใช้หุ้มห่อสินค้าประเภทผ้าคลุมเตียง และผ้านวม ในการประกอบการค้า อันเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ตาม ป.อ. มาตรา 91 ดังนั้น ที่ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางพิพากษาว่า จำเลยทั้งสองกระทำความผิดกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบทจึงไม่ถูกต้อง แต่เมื่อโจทก์ไม่ได้อุทธรณ์ขอให้ลงโทษหลายกรรม จึงไม่อาจเพิ่มเติมโทษจำเลยทั้งสองได้

หมายเหตุ ตามคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 906/2548 และ 7967/2548 ดังกล่าวเป็นกรณีที่สินค้าที่มีเครื่องหมายการค้าปลอม กับสินค้าที่มีชื่อ รูป รอยประดิษฐ์ที่ใช้ในการประกอบการค้าเป็นสินค้าคนละประเภทกัน โดยสินค้าที่มีชื่อ รูป รอยประดิษฐ์ที่ใช้ในการประกอบการค้าเป็นสินค้าที่ไม่ได้จดทะเบียนเครื่องหมายการค้าไว้ จึงเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน แต่หากสินค้าที่มีเครื่องหมายการค้าปลอมกับสินค้าที่มีชื่อ รูป รอย ประดิษฐ์ที่ใช้ในการประกอบการค้าเป็นสินค้าประเภทเดียวกันซึ่งเป็นสินค้าที่จดทะเบียนเครื่องหมายการค้าไว้ ดังนี้ จำเลยมีความผิดตาม พ.ร.บ.เครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2534 มาตรา 110 (1) ประกอบมาตรา 108 โดยไม่ต้องปรับบทความผิดตาม ป.อ.มาตรา 275 ประกอบมาตรา 272 (1) อีก

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 12540/2547

แม้รูปลายเส้นคล้ายปีกนกตามเครื่องหมายการค้าของโจทก์จะเป็นรูป รอยประดิษฐ์ที่ใช้ในการประกอบการค้าของโจทก์ด้วยก็ตาม แต่เมื่อโจทก์ได้นำรูป รอยประดิษฐ์นี้ไปจดทะเบียนเป็นเครื่องหมายการค้าจนมีสภาพเป็นเครื่องหมายการค้าที่ได้จดทะเบียนไว้ในราชอาณาจักร อันมีผลให้ได้รับความคุ้มครองหากผู้อื่นปลอมเครื่องหมายการค้าจะเป็นความผิดตาม พ.ร.บ.เครื่องหมายการค้า พ.ศ.2534 มาตรา 108 โดยเฉพาะแล้วจึงไม่ต้องปรับบทความผิดตาม ป.อ. มาตรา 272 (1) อีก

1.8 มีไว้เพื่อจำหน่ายสินค้าที่มีเครื่องหมายการค้าปลอม ตาม พ.ร.บ. เครื่องหมายการค้า พ.ศ.2534 มาตรา 110 (1) ประกอบมาตรา 108 ช่วยซ่อนเร้น ช่วยจำหน่าย ช่วยพาเอาไปเสีย ชื่อ หรือรับไว้โดยประการใด ๆ ซึ่งของที่มีผู้ลักลอบนำเข้ามาในราชอาณาจักรโดยหลีกเลี่ยงภาษี หรือโดยหลีกเลี่ยงอากร ข้อจำกัดหรือข้อห้ามอันเกี่ยวแก่ของนั้นตาม พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ.2469 มาตรา 27 ทวิ หรือนำหรือพาของที่ยัง

มิได้เสียค่าภาษี หรือของต้องจำกัด หรือของต้องห้ามหรือที่ยังมิได้ผ่านศุลกากรโดย ถูกต้องเข้ามาในราชอาณาจักรสยาม ตาม พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ.2469 มาตรา 27 มียาสูบ ที่มีได้ปิดแสตมป์ยาสูบไว้ในครอบครองเกินกว่า 500 กรัมและมีไว้เพื่อขายซึ่งยาสูบที่ มิได้ปิดแสตมป์ยาสูบ ตาม พ.ร.บ.ยาสูบ พ.ศ.2509 มาตรา 19, 24, 49, 50

ความผิดตาม พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ.2469 มาตรา 27 หรือมาตรา 27 ทวิ และความผิด ตาม พ.ร.บ.ยาสูบ พ.ศ.2509 มาตรา 19, 24, 49, 50 เป็นการกระทำความผิดผิดต่อกฎหมาย หลายบทลงโทษตาม พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ.2469 มาตรา 27 หรือมาตรา 27 ทวิ ซึ่งเป็นบทที่มี โทษหนักที่สุดตาม ป.อ. มาตรา 90 แต่ความผิดตาม พ.ร.บ. ศุลกากรดังกล่าวและความผิดฐานมี ไว้เพื่อจำหน่ายสินค้าที่มีเครื่องหมายการค้าปลอม ตาม พ.ร.บ.เครื่องหมายการค้า พ.ศ.2534 มาตรา 110 (1) ประกอบมาตรา 108 เป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 181/2551

การที่จำเลยที่ 2 ช่วยซ่อนเร้น ช่วยจำหน่าย ช่วยพาเอาไปเสีย ซื่อ หรือรับไว้โดย ประการใด ๆ ซึ่งบุหรี่ยาสูบของกลางที่มีผู้ลักลอบนำเข้ามาในราชอาณาจักรโดยหลีกเลี่ยง อากร แล้วมีไว้ในครอบครองและมีไว้เพื่อขายซึ่งบุหรี่ยาสูบจำนวนเดียวกันอันเป็นยาสูบที่มีน้ำหนัก เกินกว่าห้าร้อยกรัมซึ่งมิได้ปิดแสตมป์ยาสูบตามกฎหมาย แม้การกระทำนั้นจะผิดต่อบทบัญญัติ แห่งกฎหมายหลายฉบับแต่ก็มุ่งประสงค์ต่อผลอย่างเดียวกันคือการหลีกเลี่ยงที่จะไม่ต้องเสีย ภาษีอากรตามกฎหมายการกระทำของจำเลยที่ 2 จึงเป็นการกระทำความผิดต่อกฎหมาย หลายบท ต้องลงโทษฐานช่วยซ่อนเร้น ช่วยจำหน่าย ช่วยพาเอาไปเสีย ซื่อ หรือรับไว้ด้วย ประการใด ๆ ซึ่งยาสูบที่มีผู้นำเข้ามาในราชอาณาจักรโดยหลีกเลี่ยงอากร ซึ่งเป็นบทที่มีโทษ หนักที่สุด ที่ศาลทรัพย์สินทางปัญญาฯ กลาง พิพากษาลงโทษจำเลยที่ 2 ฐานช่วย ซ่อนเร้น ช่วยจำหน่าย ช่วยพาเอาไปเสีย ซื่อ หรือรับไว้ด้วยประการใด ๆ ซึ่งยาสูบที่มีผู้นำเข้ามาใน ราชอาณาจักรโดยหลีกเลี่ยงอากรกระหนาบหนึ่ง และฐานมีไว้เพื่อขายซึ่งยาสูบที่มีได้ปิดแสตมป์ซึ่ง เป็นบทที่มีโทษหนักกว่าฐานมีไว้ในครอบครองซึ่งยาสูบที่มีได้ปิดแสตมป์ซึ่งเป็นกรรมเดียวกัน อีกกระหนาบหนึ่ง จึงไม่ต้องด้วยความเห็นของศาลฎีกา ปัญหาดังกล่าวแม้ไม่มีฝ่ายใดอุทธรณ์ ศาลฎีกาก็มีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยและแก้ไขให้ถูกต้องได้เพราะเป็นปัญหาเกี่ยวกับความสงบ เรียบร้อย ตามพ.ร.บ.จัดตั้งศาลทรัพย์สินทางปัญญาฯ พ.ศ.2539 มาตรา 45 ประกอบ ป.วิ.อ. มาตรา 195 วรรคสอง

พิพากษาแก้เป็นว่า สำหรับความผิดฐานช่วยซ่อนเร้น ช่วยจำหน่าย ช่วยพาเอาไป เสีย ซื่อ หรือรับไว้ด้วยประการใด ๆ ซึ่งของอันตนรู้ว่าเป็นของที่นำมาเข้ามาในราชอาณาจักรโดย หลีกเลี่ยงอากร ฐานมียาสูบที่มีได้ปิดแสตมป์ยาสูบไว้ในครอบครองเกินกว่าห้าร้อยกรัม และฐาน

มีไว้เพื่อขายซึ่งยาสูบที่มีได้ปิดแสดมปียาสูบ เป็นการกระทำความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานช่วยซ่อนเร้น ช่วยจำหน่าย ช่วยพาเอาไปเสีย ซื่อ หรือรับไว้ด้วยประการใดๆ ซึ่งของอันตนรู้ว่าเป็นของที่น่าเข้ามาในราชอาณาจักรโดยหลีกเลี่ยงอากร ตาม พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ.2469 มาตรา 27 ทวิ ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุด ตาม ป.อ. มาตรา 90 ปรับ 22,400 บาท เมื่อรวมกับโทษฐานมีไว้เพื่อจำหน่ายซึ่งสินค้าที่มีเครื่องหมายการค้าปลอมแล้ว ปรับ 37,400 บาท ลดโทษให้ตาม ป.อ. มาตรา 78 กึ่งหนึ่ง คงปรับ 18,700 บาท ให้จ่ายสินบนแก่ผู้แจ้งความนำจับและจ่ายรางวัลแก่พนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งจับกุมผู้กระทำความผิดจากเงินค่าปรับในความผิดตาม พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ.2469 มาตรา 27 ทวิ โดยให้จ่ายตามพ.ร.บ.ให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ.2489 มาตรา 5 (2), 6, 7, 8 วรรคหนึ่ง ริมของกลาง นอกจากนี้ก็แก้ไขเป็นไปตามคำพิพากษาศาลทวิชั้นทางปัญญาฯ กลาง

ข้อสังเกต

ศาลฎีกาพิพากษาแก้สำหรับความผิดตาม พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ.2469 มาตรา 27 ทวิ และพ.ร.บ.ยาสูบ พ.ศ.2509 มาตรา 19, 24, 49, 50 ว่าเป็นการกระทำความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษตาม พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ.2469 มาตรา 27 ทวิ ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุด ตาม ป.อ. มาตรา 90 ทั้งนี้ ปัญหาดังกล่าวไม่มีฝ่ายใดอุทธรณ์แต่ศาลฎีกายกขึ้นวินิจฉัยและแก้ไขให้ถูกต้องโดยเหตุผลว่า เป็นปัญหาเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยตาม พ.ร.บ.จัดตั้งศาลทวิชั้นทางปัญญาฯ พ.ศ.2539 มาตรา 45 ประกอบ ป.วิ.อ. มาตรา 195 วรรค 2 เห็นได้ว่า การที่ศาลฎีกายกปัญหาดังกล่าวขึ้นวินิจฉัยโดยมิได้วินิจฉัยว่าความผิดฐานมีไว้เพื่อจำหน่ายสินค้าที่มีเครื่องหมายการค้าปลอมเป็นการกระทำความผิดต่อกฎหมายหลายบทด้วย และศาลฎีกาพิพากษาให้ลงโทษตาม พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ.2469 มาตรา 27 ทวิ และฐานมีไว้เพื่อจำหน่ายสินค้าที่มีเครื่องหมายการค้าปลอม แสดงให้เห็นว่าศาลฎีกาเห็นว่าความผิด ตามกฎหมายทั้งสองฐานดังกล่าวเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ตาม ป.อ. มาตรา 91 ศาลฎีกาจึงไม่พิพากษาแก้คำพิพากษาศาลทวิชั้นทางปัญญาฯ กลาง ในส่วนนี้ ทั้งนี้มี คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 6122/2544 ที่พิพากษาว่า ความผิดข้อหาเสนอจำหน่ายและมีไว้เพื่อจำหน่ายซึ่งสินค้าที่มีเครื่องหมายการค้าปลอม แม้ใจทวิจะบรรยายฟ้องแยกมา แต่ได้ความว่าจำเลยมีเจตนาอันเดียวคือต้องการขายบุหรี่ยกกลางซึ่งเป็นบุหรี่ยกที่บรรจุในซองที่มีได้ปิดแสดมปียาสูบ และที่มีเครื่องหมายการค้ากับแสดมปียาสูบปลอมในซองเดียวกัน ความผิดทั้งสามข้อหาจึงเป็นความผิดกรรมเดียวกับความผิดข้อหาเสนอจำหน่ายและมีไว้เพื่อจำหน่ายซึ่งสินค้าที่มีเครื่องหมายการค้าปลอม

แม้ว่าตามคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 6122/2544 โจทก์ไม่ได้ฟ้องข้อหาตาม พ.ร.บ.ศุลกากร แต่ก็น่าจะเทียบเคียงกับคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 181/2551 ได้เนื่องจากมีลักษณะของการกระทำความผิดใกล้เคียงกันคือข้อหาที่มีไว้เพื่อจำหน่ายซึ่งสินค้าที่มีเครื่องหมายการค้าปลอม ข้อหาที่มีไว้เพื่อปิดแสดงตมปียาสูบไว้ในครอบครอง เกินกว่า 500 กรัมและข้อหาที่มีไว้เพื่อขาย ซึ่งยาสูบที่มีไว้เพื่อปิดแสดงตมปียาสูบ ดังนั้น โดยผลของคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 181/2551 น่าจะถือว่าปัจจุบันศาลฎีกา เห็นว่าความผิดฐานเสนอจำหน่ายและมีไว้เพื่อจำหน่ายซึ่งสินค้าที่มีเครื่องหมายการค้าปลอมกับความผิดตาม พ.ร.บ.ศุลกากร มาตรา 27 หรือ 27 ทวิ หรือความผิดตาม พ.ร.บ.ยาสูบ มาตรา 19, 24, 49, 50 เป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน (ความผิดตาม พ.ร.บ.ศุลกากรและ พ.ร.บ.ยาสูบ ดังกล่าวเป็นการกระทำความผิดต่อกฎหมายหลายบท) ซึ่งน่าจะ เป็นด้วยเหตุผลว่าการกระทำความผิดตาม พ.ร.บ.เครื่องหมายการค้า จำเลยมีเจตนาในการมีไว้เพื่อจำหน่ายสินค้าที่มีเครื่องหมายการค้าปลอม ส่วนการกระทำความผิดตาม พ.ร.บ.ศุลกากร และ พ.ร.บ.ยาสูบ จำเลยมีเจตนาในการหลีกเลี่ยงที่จะไม่เสียภาษีอากรตามกฎหมาย จึงเป็นการกระทำที่มุ่งประสงค์ต่อผลแตกต่างกัน เจตนาในการกระทำความผิดทั้งสองข้อหาถือได้ว่าแยกต่างหากจากกัน การกระทำของจำเลยจึงเป็นการกระทำความผิดหลายกรรมต่างกัน

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 232/2543

การที่จำเลยมียาสูบของกลางที่ผลิตในต่างประเทศ โดยมีผู้ลักลอบนำเข้ามาในราชอาณาจักรโดยหลีกเลี่ยงอากรขาเข้าไว้ในความครอบครองและยาสูบมีไว้เพื่อปิดแสดงตมปียาสูบตามกฎหมาย กับการที่จำเลยมียาสูบจำนวนเดียวกันนั้นไว้เพื่อขาย แม้การกระทำนั้นจะผิดต่อบทบัญญัติแห่งกฎหมายหลายฉบับ แต่ก็เป็นการกระทำที่มุ่งประสงค์ต่อผลอย่างเดียวกัน คือการหลีกเลี่ยงที่จะไม่ต้องเสียภาษีอากรตามกฎหมาย ถือได้ว่าการกระทำของจำเลยเป็นความผิดกรรมเดียวผิดต่อกฎหมายหลายบท

แต่การที่จำเลยได้ขายยาสูบที่มีไว้เพื่อปิดแสดงตมปียาสูบจำนวน 10 ซอง แก่เจ้าพนักงานซึ่งได้ทำการล่อซื้อ การกระทำของจำเลยจึงเป็นความผิดฐานขายซึ่งยาสูบที่มีไว้เพื่อปิดแสดงตมปียาสูบ อันเป็นการกระทำที่แยกต่างหากจากการมีไว้เพื่อขาย และเป็นคนละกรรมกันอีกกรรมหนึ่ง

ข้อสังเกต

หากขายยาสูบที่มีไว้เพื่อปิดแสดงตมปียาสูบบางส่วนจากที่ครอบครองไว้(ขายไม่หมด) ถือเป็นการกระทำที่แยกต่างหากจากการมีไว้เพื่อขาย และเป็นคนละกรรมกันเป็นความผิดอีกกรรมหนึ่ง หากขายหมดถือว่าเป็นการกระทำความผิดเดียว กับการมีไว้เพื่อขาย

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 6442/2540

การที่จำเลยทั้งสองนำบุหรี่ยี่ห้อชื่กาแรตต่างประเทศเข้ามาในราชอาณาจักรโดยหลีกเลี่ยงอากรตามกฎหมายและมีบุหรี่ยี่ห้อชื่กาแรตจำนวนเดียวกันนั้นโดยมิได้ปิดแสตมป์ยาสูบในวันเวลาเดียวกัน ซึ่งเป็นการกระทำที่จำเลยทั้งสองมีเจตนาในผลของการกระทำเป็นอย่างเดียวกันคือ การหลีกเลี่ยงที่จะไม่ต้องเสียภาษีศุลกากรและปิดแสตมป์ยาสูบตามกฎหมาย แม้การกระทำของจำเลยทั้งสองจะผิดต่อกฎหมายหลายบทก็เป็นการกระทำโดยเจตนาเดียวกัน จึงเป็นความผิดกรรมเดียว ต้องลงโทษจำเลยทั้งสองตาม พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ.2469 มาตรา 27 ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตาม ป.อ.มาตรา 90

หมายเหตุ

1. การลงโทษปรับตาม พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ.2469 มาตรา 27 หรือมาตรา 27 ทวิ หากมีจำเลยหลายคน จะต้องลงโทษปรับจำเลยทั้งหมดรวมกัน จะลงโทษจำเลยเรียงตามตัวบุคคลหรือลงโทษปรับจำเลยแต่ละคนไม่ได้ กรณีไม่อาจนำความใน ป.อ. มาตรา 31 มาใช้บังคับ

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3956/2547 (ประชุมใหญ่)

ตาม พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ.2469 มาตรา 27 การลงโทษปรับผู้กระทำความผิดไม่ว่าจะมีผู้ร่วมกระทำความผิดจำนวนกี่คน ศาลจะต้องลงโทษสำหรับความผิดครั้งหนึ่งๆ ไม่เกินสี่เท่าราคาของซึ่งได้รวมค่าอากรเข้าด้วยแล้ว หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งต้องลงโทษปรับจำเลยที่ร่วมกระทำความผิดทุกคนรวมกันเป็นเงินสี่เท่าราคาของซึ่งได้รวมค่าอากรเข้าด้วยแล้ว เมื่อจำเลยคดีนี้กระทำความผิดตามฟ้องร่วมกับ จ. แม้จะปรากฏว่าความผิดครั้งเดียวกันนี้ศาลได้ลงโทษปรับ จ. เป็นเงินสี่เท่าราคาของซึ่งได้รวมค่าอากรเข้าด้วยแล้วไปแล้วก็ตาม ความผิดของจำเลยคดีนี้ก็หาระดับลงไม่ ต้องลงโทษปรับจำเลยคดีนี้ด้วย โดยปรับจำเลยคดีนี้ร่วมกับ จ. เป็นเงินสี่เท่าราคาของซึ่งได้รวมค่าอากรเข้าด้วยแล้วตามกฎหมายดังกล่าวโดยต้องถือว่าค่าปรับจำเลยคดีนี้เป็นจำนวนเดียวกับค่าปรับ จ. แต่ต้องกำหนดเงื่อนไขในการบังคับโทษปรับคดีนี้ว่า หาก จ. ชำระค่าปรับหรือถูกกักขังแทนค่าปรับไปแล้วในคดีก่อนเพียงใดก็นำมาหักออกจากโทษปรับของจำเลยคดีนี้ได้ ทั้งนี้เพื่อมิให้เป็นการลงโทษปรับจำเลยทั้งสองคดีรวมกันเป็นเงินเกินกว่าสี่เท่าราคาของซึ่งได้รวมค่าอากรเข้าด้วยแล้ว และต้องกำหนดเงื่อนไขในการบังคับโทษปรับด้วยว่า ในกรณีที่ต้องกักขังจำเลยคดีนี้แทนค่าปรับก็ให้แบ่งกักขังจำเลยคดีนี้ได้ไม่เกิน 1 ปี เนื่องจากความผิดตามฟ้องมีผู้ร่วมกระทำผิด 2 คน

บุคคลสองคนร่วมกันกระทำความผิดตาม พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ.2469 มาตรา 27 เมื่อคนหนึ่งถูกศาลพิพากษาลงโทษ โดยศาลสั่งริบของกลางและจ่ายรางวัลแก่พนักงานเจ้าหน้าที่ผู้จับกุมร้อยละยี่สิบของราคาของกลางไปแล้ว ของกลางในคดีก่อนกับของกลางในคดีนี้เป็นทรัพย์

สิ่งเดียวกัน เมื่อคดีก่อนศาลสั่งริบของกลางแล้ว และไม่ปรากฏว่าของกลางที่สั่งริบนั้นไม่อาจขายได้ จึงต้องจ่ายรางวัล ร้อยละยี่สิบของราคาของกลาง ตาม พ.ร.บ.ให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิดฯ มาตรา 7 และมาตรา 8 วรรคสอง ให้แก่พนักงานเจ้าหน้าที่ผู้จับกุมเพียงครั้งเดียว การที่ศาลล่างทั้งสองพิพากษาในคดีนี้ให้จ่ายรางวัลแก่พนักงานเจ้าหน้าที่ผู้จับกุมร้อยละยี่สิบของราคาของกลางหรือค่าปรับอีกจึงเป็นการไม่ชอบ เพราะเป็นการให้จ่ายรางวัลซ้ำซ้อนเกินกว่าที่กฎหมายกำหนด ปัญหาดังกล่าวเป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย แม้จะไม่มีฝ่ายใดยกขึ้นฎีกา ศาลฎีกาก็มีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยและแก้ไขให้ถูกต้องได้

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4470/2544

ตาม พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ.2469 มาตรา 27 ซึ่งเป็นบทบัญญัติในหมวดเดียวกับ มาตรา 27 ทวิ ได้บัญญัติเกี่ยวกับโทษว่า "สำหรับความผิดครั้งหนึ่ง ๆ ให้ปรับเป็นเงินสี่เท่าราคาของซึ่งได้รวมค่าอากรเข้าด้วยแล้ว หรือจำคุกไม่เกินสิบปี หรือทั้งปรับทั้งจำ" และ มาตรา 27 ทวิ บัญญัติไว้ว่า "ผู้ใดช่วยซ่อนเร้น ช่วยจำหน่าย ช่วยพาเอาไปเสีย..... หรือรับไว้โดยประการใดซึ่งของอันตนรู้ว่าเป็นของที่น่าเข้ามาในราชอาณาจักรโดยหลีกเลี่ยงอากรข้อห้ามหรือข้อจำกัด มีความผิดต้องระวางโทษปรับเป็นเงินสี่เท่าราคาของซึ่งได้รวมค่าอากรเข้าด้วยแล้ว หรือจำคุกไม่เกินห้าปี หรือทั้งจำทั้งปรับ" ตามบทบัญญัติดังกล่าวกฎหมายระบุเน้นชัดไว้แล้วว่า สำหรับความผิดครั้งหนึ่ง ๆ ให้ปรับเป็นเงินสี่เท่าราคาของซึ่งรวมค่าอากรเข้าด้วย ตาม มาตรา 27 ทวิ หากศาลจะปรับจำเลยแต่ละคน คนละสี่เท่า ตามกฎหมายดังกล่าวก็จะเป็นการปรับเกินกว่าโทษตามที่กฎหมายบัญญัติไว้ และมาตรา 120 แห่ง พ.ร.บ.ศุลกากร ได้บัญญัติไว้เป็นพิเศษว่า เมื่อบทบัญญัติใน พ.ร.บ.นี้แตกต่างกับกฎหมายอื่น ให้ยกเอาพ.ร.บ.นี้ขึ้นบังคับ จึงนำบทบัญญัติมาตรา 31 แห่ง ป.อ. มาใช้บังคับไม่ได้

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2395/2541

แม้ตาม พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ.2469 มาตรา 27 ทวิ จะมีได้บัญญัติข้อความเจาะจงลงไปว่าสำหรับความผิดครั้งหนึ่ง ๆ ให้ปรับเป็นเงินสี่เท่าราคาของรวมค่าอากรเข้าด้วยแล้ว เช่นเดียวกับที่บัญญัติไว้ในมาตรา 27 ก็ตาม แต่มาตรา 27 ทวิ นี้เป็นบทบัญญัติต่อท้ายและเป็นความผิดต่อเนื่องจากมาตรา 27 ดังนั้นในเรื่องโทษปรับนี้จึงย่อมมีความหมายเช่นเดียวกับที่บัญญัติไว้ในมาตรา 27 ว่า สำหรับความผิดครั้งหนึ่ง ๆ นั้นเอง การที่ศาลอุทธรณ์ปรับจำเลยเรียงตัวคนละสี่เท่าราคาของซึ่งได้รวมค่าอากรเข้าด้วยแล้ว เป็นการปรับจำเลยสำหรับความผิดครั้งหนึ่ง ๆ เกินกว่าสี่เท่า ขัดต่อบทบัญญัติมาตราดังกล่าว

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1157/2541

ความผิดตาม พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ.2469 มาตรา 27 ทวิ ที่บัญญัติให้ลงโทษปรับ 4 เท่าของราคาของรวมค่าอากรนั้น เป็นบทบัญญัติต่อท้ายและเป็นความผิดต่อเนื่องจาก

มาตรา 27 ย่อมมีความหมายเช่นเดียวกับที่บัญญัติไว้ในมาตรา 27 ว่า สำหรับความผิดครั้งหนึ่ง ๆ ดังนั้นการปรับจำเลยเรียงตัว คนละ 4 เท่าของราคาของซึ่งได้รวมค่าอากรเข้าด้วยกันย่อมเป็นการปรับจำเลยสำหรับความผิดครั้งหนึ่งเกินกว่า 4 เท่า ขัดต่อบทกฎหมายดังกล่าว และในมาตรา 120 ก็บัญญัติไว้เป็นพิเศษว่าเมื่อบทบัญญัติในพ.ร.บ.นี้แตกต่างกับกฎหมายอื่นให้ยกเอาพ.ร.บ.นี้ขึ้นบังคับ กรณีจึงไม่อาจนำความในมาตรา 31 แห่ง ป.อ.มาใช้บังคับได้

2. ในกรณีความผิดตาม พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ.2469 มาตรา 27 ทวิ หรือมาตรา 27 ให้จ่ายสินบนแก่ผู้แจ้งความนำจับ และจ่ายรางวัลแก่พนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งจับกุมผู้กระทำความผิด โดยให้จ่ายตาม พ.ร.บ.ให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ. 2489 มาตรา 5 (2), 6, 7, 8

แต่ในกรณีความผิดตาม พ.ร.บ.ยาสูบ พ.ศ.2509 มาตรา 19, 24, 49, 50 พ.ร.บ.ให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ.2489 มิได้กำหนดให้ใช้บังคับแก่ความผิดซึ่งเกิดขึ้นตาม พ.ร.บ. ยาสูบ จึงไม่อาจจ่ายสินบนแก่ผู้แจ้งนำจับและรางวัลแก่พนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งจับกุมผู้กระทำความผิดตาม พ.ร.บ.ยาสูบ พ.ศ.2509 มาตรา 19, 24, 49, 50 ได้

3. ความผิดตาม พ.ร.บ. ยาสูบ พ.ศ.2509 มาตรา 43, 53 (ฐานมีไว้ในครอบครองซึ่งแสดมภ์ยาสูบปลอม) หากเป็นกรณีที่มีผู้อื่นทำปลอมขึ้นและได้ถูกนำมาใช้ปิดอยู่บนซองของยาสูบ ของกลางแต่ละซองแล้ว โดยจำเลยมียาสูบของกลางแต่ละซองไว้เพื่อขาย ก็ถือไม่ได้ว่าจำเลยมีเจตนาจะมีแสดมภ์ยาสูบปลอมดวงนั้น ๆ ไว้เพื่อขายตามความหมายในมาตรา 43

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 6387/2545

เครื่องหมายอย่างอื่นที่ใช้แทนแสดมภ์ยาสูบตามคำฟ้องโจทก์ อันถือว่าเป็นแสดมภ์ยาสูบตามบทนิยามในมาตรา 4 แห่ง พ.ร.บ.ยาสูบ พ.ศ.2509 นั้นมีผู้อื่นทำปลอมขึ้นและได้ถูกนำมาใช้ปิดอยู่บนซองบรรจุยาสูบของกลางแต่ละซองแล้ว โดยจำเลยมียาสูบของกลางแต่ละซองดังกล่าวไว้เพื่อขาย ซึ่งในการขายยาสูบแต่ละซองนั้น แม้จะมีแสดมภ์ยาสูบปลอมปิดอยู่บนซองบรรจุยาสูบด้วย ก็ถือไม่ได้ว่าจำเลยมีเจตนาที่จะมีแสดมภ์ยาสูบปลอมดวงนั้น ๆ ไว้เพื่อขายตามความหมายในมาตรา 43 แห่ง พ.ร.บ.ยาสูบ พ.ศ.2509 เพราะมาตราดังกล่าวมุ่งประสงค์ที่จะลงโทษผู้กระทำความผิดที่มีแสดมภ์ยาสูบปลอมไว้ในครอบครองเพื่อขายหรือเพื่อนำออกใช้เท่านั้น หาได้ประสงค์ที่จะลงโทษผู้ที่มียาสูบซึ่งมีผู้อื่นทำปลอมแสดมภ์ยาสูบขึ้น แล้วนำมาปิดแสดมภ์อยู่บนซองยาสูบดังกล่าวไม่ ที่ศาลทรัพย์สินทางปัญญาฯกลาง ลงโทษจำเลยฐานมีไว้ในครอบครองซึ่งแสดมภ์ยาสูบปลอมเพื่อขายตาม พ.ร.บ.ยาสูบ พ.ศ.2509 มาตรา 43 ประกอบมาตรา 53 มา นั้นจึงไม่ชอบ ปัญหาดังกล่าวเป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย แม้

จำเลยจะมีได้ยกขึ้นอุทธรณ์ ศาลฎีกาก็มีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยและพิพากษายกฟ้องโจทก์สำหรับความผิดฐานนี้ได้ตาม พ.ร.บ.จัดตั้งศาลทรัพย์สินทางปัญญาฯ มาตรา 45 ประกอบ ป.วิ.อ. มาตรา 185 วรรคหนึ่ง, 195 วรรคสอง และ 215

4. ความผิดฐานปลอมหรือเลียนเครื่องหมายการค้าหรือความผิดฐานเสนอจำหน่ายสินค้าที่มีเครื่องหมายการค้าปลอมหรือเลียนของผู้อื่นซึ่งจดทะเบียนในราชอาณาจักร หรือจดทะเบียนนอกราชอาณาจักร

กรณีเป็นเครื่องหมายการค้าจดทะเบียนในราชอาณาจักร เป็นความผิดตาม พ.ร.บ.เครื่องหมายการค้า พ.ศ.2534 มาตรา 108 หรือมาตรา 109 หรือมาตรา 110 (1) ประกอบ มาตรา 108 หรือมาตรา 110 (1) ประกอบมาตรา 109 โดยไม่ต้องปรับบทกฎหมายตาม ป.อ. มาตรา 273-275 อีก เนื่องจาก พ.ร.บ.เครื่องหมายการค้า พ.ศ.2534 มาตรา 3 วรรคสองให้ใช้ มาตรา 108-110 แห่ง พ.ร.บ.เครื่องหมายการค้า แทนบทบัญญัติใน ป.อ. มาตรา 273-275 ในส่วนที่เกี่ยวกับการปลอมหรือเลียนเครื่องหมายการค้า เสนอจำหน่ายสินค้าที่มีเครื่องหมายการค้าปลอมหรือเลียนของผู้อื่นที่ได้จดทะเบียนแล้วในราชอาณาจักร

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 269/2549

มาตรา 3 วรรคสอง แห่ง พ.ร.บ. เครื่องหมายการค้า พ.ศ.2534 ให้ใช้มาตรา 109 และ 110 แห่ง พ.ร.บ.ดังกล่าวแทนบทบัญญัติในส่วนที่เกี่ยวกับการเลียนเครื่องหมายการค้าที่ได้จดทะเบียนภายในราชอาณาจักรตาม ป.อ. มาตรา 274 และการปฏิบัติต่อสินค้าที่มีเครื่องหมายการค้าดังกล่าวตามมาตรา 275 แห่ง ป.อ. แล้ว ในการปรับบทกฎหมายจึงไม่ต้องอ้างบทบัญญัติในมาตรา 274 และ 275 แห่ง ป.อ. อีก

กรณีเป็นเครื่องหมายการค้าจดทะเบียนไว้นอกราชอาณาจักร เป็นความผิดตาม ป.อ. มาตรา 273 หรือมาตรา 274 หรือมาตรา 275 ประกอบมาตรา 273 หรือมาตรา 275 ประกอบ มาตรา 274 ทั้งนี้ตาม พ.ร.บ.เครื่องหมายการค้า พ.ศ.2534 มาตรา 3 วรรคแรก มิได้บัญญัติให้ ยกเลิกความผิดตาม ป.อ. ดังกล่าว ทั้งไม่อาจถือว่าบทบัญญัติตาม ป.อ. ดังกล่าวขัดหรือแย้งกับ บทบัญญัติมาตรา 109, 109, 110 (1) แห่ง พ.ร.บ.เครื่องหมายการค้า พ.ศ.2534 ดังที่บัญญัติไว้ในมาตรา 3 วรรคสอง แห่ง พ.ร.บ.เครื่องหมายการค้า พ.ศ.2534 บทบัญญัติตาม ป.อ.ดังกล่าว จึงมีผลใช้บังคับกับการกระทำความผิดในกรณีที่เป็นเครื่องหมายการค้าจดทะเบียนไว้นอก ราชอาณาจักร

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1835/2545

บทบัญญัติใน ป.อ. มาตรา 275 ประกอบด้วยมาตรา 273 ซึ่งออกมาใช้บังคับก่อน พ.ร.บ.เครื่องหมายการค้า พ.ศ.2534 ให้ความคุ้มครองสิทธิของเจ้าของเครื่องหมายการค้าที่ได้

จดทะเบียนในวันออกราชอาณาจักรที่จะดำเนินคดีอาญาแก่ผู้เสนอจำหน่ายสินค้าที่มีเครื่องหมายการค้าปลอมได้ แม้พ.ร.บ.เครื่องหมายการค้า พ.ศ.2534 มิได้คุ้มครองสิทธิของเจ้าของเครื่องหมายการค้าที่ได้จดทะเบียนออกราชอาณาจักรไว้ กรณีไม่อาจถือได้ว่าบทบัญญัติใน ป.อ.ขัดหรือแย้งกับบทบัญญัติใน พ.ร.บ.เครื่องหมายการค้า พ.ศ.2534 เมื่อ พ.ร.บ.เครื่องหมายการค้า พ.ศ.2534 อันเป็นบทกฎหมายเฉพาะซึ่งใช้บังคับในภายหลัง มาตรา 3 วรรคแรก บัญญัติให้ยกเลิกเฉพาะพ.ร.บ.เครื่องหมายการค้า พ.ศ.2474 และ พ.ร.บ.เครื่องหมายการค้า (ฉบับที่ 3) พ.ศ.2504 เท่านั้น มิได้บัญญัติให้ยกเลิกความผิดตาม ป.อ.มาตรา 275 ประกอบมาตรา 273 ด้วย ทั้งนี้ไม่อาจถือได้ว่าบทบัญญัติมาตรา 275 ประกอบด้วยมาตรา 273 แห่ง ป.อ.เป็นบทกฎหมายซึ่งขัดหรือแย้งกับบทบัญญัติมาตรา 110 (1) ประกอบด้วยมาตรา 108 แห่ง พ.ร.บ.เครื่องหมายการค้า พ.ศ.2534 ดังที่บัญญัติไว้ในมาตรา 3 วรรคสอง แห่งพ.ร.บ.ดังกล่าว บทบัญญัติมาตรา 275 ประกอบด้วยมาตรา 273 แห่ง ป.อ. จึงมิได้ถูกยกเลิกไปโดย พ.ร.บ.เครื่องหมายการค้า พ.ศ.2534 การที่จำเลยเสนอจำหน่ายสินค้ากระเป่าที่มีเครื่องหมายการค้าซึ่งมีผู้ทำปลอมเครื่องหมายการค้าของผู้เสียหายที่ได้จดทะเบียนในวันออกราชอาณาจักรจึงเป็นความผิดและต้องรับโทษตาม ป.อ.มาตรา 275 ประกอบด้วยมาตรา 273

5. มียาสูบที่ได้ปิดแสตมป์ยาสูบไว้ในครอบครองเกินกว่า 500 กรัม และมีไว้เพื่อขายซึ่งยาสูบที่ได้ปิดแสตมป์ยาสูบตาม พ.ร.บ.ยาสูบ พ.ศ.2509 มาตรา 19, 24, 49, 50 เป็นการกระทำความผิดต่อกฎหมายหลายบท ลงโทษฐานมีไว้เพื่อขายซึ่งยาสูบที่ได้ปิดแสตมป์ยาสูบ ตามมาตรา 24, 50 ซึ่งเป็นบทที่มีโทษหนักที่สุดตาม ป.อ.มาตรา 90

เทียบเคียงคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 6122/2544 ซึ่งพิพากษาว่าความผิดข้อหา มีไว้เพื่อขายซึ่งยาสูบที่ได้ปิดแสตมป์ยาสูบเป็นความผิดกรรมเดียวกับข้อหา มียาสูบที่ได้ปิดแสตมป์ยาสูบไว้ในครอบครองเกินกว่า 500 กรัม

1.9 มีไว้เพื่อจำหน่ายอาหารที่มีเครื่องหมายการค้าปลอมตาม พ.ร.บ.เครื่องหมายการค้า พ.ศ.2534 มาตรา 108, 110 และมีอาหารปลอมไว้เพื่อจำหน่ายตาม พ.ร.บ.อาหาร พ.ศ.2522 มาตรา 25, 27, 59 เป็นความผิดกรรมเดียวผิดต่อกฎหมายหลายบท

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3585/2546

จำเลยที่ 2 มีอาหารปลอมไว้เพื่อจำหน่ายและจำหน่ายโดยที่อาหารดังกล่าวมีเครื่องหมายการค้าปลอมอยู่ด้วยก็ด้วยเจตนาเดียวที่ประสงค์จะจำหน่ายและมีไว้เพื่อจำหน่ายซึ่งอาหารปลอม เมื่ออาหารปลอมนั้นมีเครื่องหมายการค้าปลอมและกฎหมายบัญญัติเป็นความผิดไว้ จึงเป็นความผิดกรรมเดียวผิดต่อกฎหมายหลายบท

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1532/2551

การที่จำเลยทั้งสองจำหน่ายอาหารปลอมโดยที่อาหารนั้นมีเครื่องหมายการค้าปลอมอยู่ด้วยก็โดยมีเจตนาเดี่ยวว่าประสงค์จำหน่ายอาหารปลอม เมื่ออาหารปลอมนั้นมีเครื่องหมายการค้าปลอมอยู่ด้วยและกฎหมายบัญญัติเป็นความผิดไว้ จึงเป็นการกระทำความผิดเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท จึงต้องลงโทษจำเลยทั้งสองตามความผิดฐานจำหน่ายอาหารปลอมซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตาม ป.อ. มาตรา 90 ฉะนั้น โจทก์ฟ้องและศาลทรัพย์สินทางปัญญาฯ กลางพิพากษาว่า การกระทำของจำเลยทั้งสองเป็นความผิดหลายกรรมต่างกันจึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย แม้จำเลยทั้งสองไม่ได้อุทธรณ์ในปัญหานี้ ศาลฎีกาก็มีอำนาจขึ้นวินิจฉัยได้ เพราะเป็นปัญหาเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ตาม พ.ร.บ.จัดตั้งศาลทรัพย์สินทางปัญญาฯ พ.ศ.2539 มาตรา 45 ประกอบ ป.วิ.อ. มาตรา 195 วรรคสอง

1.10 ปลอมเครื่องหมายการค้าตาม ป.อ. มาตรา 273 และผลิตอาหารปลอมตาม พ.ร.บ.อาหาร พ.ศ.2522 มาตรา 4, 6, 25(2), 27, 59 เป็นความผิดหลายกรรม

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3308/2529

ความผิดฐานปลอมเครื่องหมายการค้า ตาม ป.อ. และความผิดฐานผลิตอาหารปลอมตาม พ.ร.บ.อาหาร เป็นความผิดตามกฎหมายคนละฉบับและแยกจากกันได้ แม้จำเลยจะกระทำในเวลาเดียวกันก็เป็นความผิดหลายกรรม

1.11 ช่วยด้วยประการใด ๆ แก่คนต่างด้าวที่เข้ามาในราชอาณาจักรโดยฝ่าฝืนต่อกฎหมายด้วยการให้ทำงานตาม พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ.2522 มาตรา 64 และรับคนต่างด้าวซึ่งไม่มีใบอนุญาตทำงานเข้าทำงานตาม พ.ร.บ.การทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ.2521 มาตรา 22, 29 เป็นความผิดกรรมเดียวผิดต่อกฎหมายหลายบท

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 8746/2542

ความผิดตาม พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ.2522 มาตรา 64 วรรคหนึ่ง บัญญัติถึงการกระทำที่เป็นความผิดคือ ให้คนต่างด้าวที่เข้ามาในราชอาณาจักรโดยฝ่าฝืนกฎหมายเข้าพักอาศัย ซ่อนเร้น หรือช่วยด้วยประการใด ๆ เพื่อให้คนต่างด้าวนั้นพ้นจากการจับกุม คดีนี้ตามคำฟ้องข้อ (ก) โจทก์กล่าวหาจำเลยว่า ช่วยด้วยประการใด ๆ แก่คนต่างด้าวที่เข้ามาในราชอาณาจักรโดยฝ่าฝืนต่อกฎหมายด้วยการให้เข้าทำงานในร้านอาหารของจำเลยเท่านั้น มิได้มีการช่วยอย่างอื่นอีก ส่วนความผิดตาม พ.ร.บ.การทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ.2521 ตามคำฟ้องข้อ (ข) โจทก์กล่าวหาจำเลยว่า รับคนต่างด้าวซึ่งไม่มีใบอนุญาตทำงานเข้าทำงานเป็นลูกจ้างในร้านอาหารของจำเลย จะเห็นได้ว่า การที่จำเลยรับคนต่างด้าวที่เข้ามาในราชอาณาจักรโดยฝ่าฝืนกฎหมายเข้าทำงานในร้านอาหารของจำเลยโดยคนต่างด้าวนั้นไม่

มีใบอนุญาตทำงาน เป็นการกระทำที่จำเลยมีเจตนาในผลการกระทำเป็นอย่างเดียวกันคือรับคนต่างด้าวเข้าทำงาน แม้จะเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท แต่ก็เป็นการกระทำโดยเจตนาเดียวกัน จึงต้องถือว่าเป็นกรรมเดียว

1.12 เสนอจำหน่ายสินค้าที่มีเครื่องหมายการค้าปลอมตาม พ.ร.บ. เครื่องหมายการค้า พ.ศ.2474 มาตรา 108, 109, 110 และใช้ฉลากในการขายสินค้า เพื่อให้เกิดความเข้าใจผิดในแหล่งกำเนิด สภาพ คุณภาพ ปริมาณของสินค้าตาม พ.ร.บ.คุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ.2522 มาตรา 30, 31, 47 เป็นการกระทำความผิดต่อกฎหมายหลายบท

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5687/2545

โจทก์บรรยายฟ้องว่า จำเลยหลอกลวงให้ผู้ซื้อสินค้าเข้าใจผิดว่าสินค้าที่จำเลยผลิตนั้นเป็นของบริษัท ส. และบริษัท ฮ. ผู้เสียหาย โดยใช้ป้ายโฆษณาที่มีตราเครื่องหมายการค้าของผู้เสียหายติดที่สินค้า อันเป็นการใช้ฉลากซึ่งมีเครื่องหมายการค้าของผู้เสียหายในการขายสินค้าเพื่อลวงให้ผู้ซื้อเข้าใจผิดนั้นถือว่าเป็นการกระทำที่มิเจตนาเดียวกันในความผิดฐานเสนอจำหน่ายสินค้าที่มีเครื่องหมายการค้าปลอม กับฐานใช้ฉลากในการขายสินค้า เพื่อให้เกิดความเข้าใจผิดในแหล่งกำเนิด สภาพ คุณภาพ ปริมาณของสินค้าดังกล่าว เป็นการกระทำความผิดต่อกฎหมายหลายบท มิใช่ความผิดหลายกรรมต่างกัน

2. ลิขสิทธิ์

2.1 ให้เช่า ให้เช่าซื้อ ขายหรือเสนอขาย เสนอให้เช่า หรือเสนอให้เช่าซื้อ ภาพยนตร์วีดีโอเทปซึ่งทำขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้อื่นแม้เจ้าของลิขสิทธิ์ไม่ใช่บุคคลคนเดียวกัน แต่จำเลยถูกจับกุมในวันเวลาเดียวกัน ถือได้ว่าจำเลยมีเจตนากระทำความผิดเดียวกัน การกระทำของจำเลยจึงเป็นกรรมเดียว

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5009/2533

การที่จำเลยให้เช่า ให้เช่าซื้อ ขายหรือเสนอขาย เสนอให้เช่าหรือเสนอให้เช่าซื้อ ภาพยนตร์วีดีโอเทปจำนวนสองเรื่อง โดยรู้อยู่แล้วว่าภาพยนตร์ดังกล่าวทำขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้อื่นและเจ้าของลิขสิทธิ์มิใช่บุคคลคนเดียวกัน การกระทำของจำเลยก็เป็นความผิดในลักษณะอย่างเดียวกัน เจ้าพนักงานจับกุมจำเลยได้พร้อมภาพยนตร์ทั้งสองเรื่องในวันเวลาเดียวกัน ถือได้ว่าจำเลยมีเจตนากระทำความผิดอันเดียวกัน การกระทำของจำเลยจึงเป็นกรรมเดียวแม้โจทก์จะฟ้องเป็นสองกระทงและจำเลยให้การรับสารภาพ ศาลก็ลงโทษจำเลยสองกระทงไม่ได้

2.2 ทำป้ายโฆษณาและนำป้ายโฆษณาไปติดตั้งโฆษณาโดยละเมิดลิขสิทธิ์จำนวน 4 แห่ง เป็นความผิดกรรมเดียว

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3240/2543

แม้ภาพการคล้องช้างที่จำเลยดำเนินการจัดทำเป็นป้ายโฆษณานำไปติดตั้งโฆษณาอันเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ของโจทก์จะมีถึง 4 ป้ายด้วยกัน แต่ในการจัดทำป้ายโฆษณาทั้ง 4 ป้ายและนำไปติดตั้งโฆษณา 4 แห่งนั้น จำเลยมีวัตถุประสงค์เดียวคือ เพื่อการโฆษณาประชาสัมพันธ์งานอุทยานมรดกโลก จึงเป็นกรณีมีเจตนาละเมิดลิขสิทธิ์ของโจทก์โดยเจตนาเดียวเท่านั้น เพียงแต่ได้มีการทำป้ายโฆษณาเพื่อนำออกโฆษณาเผยแพร่หลายแผ่นป้ายด้วยกัน การกระทำของจำเลยจึงเป็นความผิดกรรมเดียว

2.3 การกระทำละเมิดลิขสิทธิ์ โดยจำเลยหลายคนแต่ละคนมีหน้าที่ต่างกัน โดยการแบ่งหน้าที่กันทำงานในส่วนของตน เป็นความผิดกรรมเดียว

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 994/2543

จำเลยที่ 1 เป็นผู้ทำช่างงานอันมีลิขสิทธิ์ของโจทก์ด้วยการพิมพ์หนังสือ "ร้อนเสนา นางฟ้าหนุ่มลม" ขึ้น โดยใช้แม่พิมพ์ ซึ่งจำเลยที่ 9 เป็นผู้จัดทำขึ้นในการพิมพ์หนังสือนี้ และหนังสือที่พิมพ์ออกมามีข้อความระบุชื่อจำเลยที่ 1 เป็นผู้พิมพ์และจำเลยที่ 9 เป็นผู้ทำแม่พิมพ์ แสดงให้เห็นว่าจำเลยที่ 1 และที่ 9 ได้แบ่งหน้าที่กันทำงานในส่วนของตน โดยรู้ถึงการกระทำของกันและกันตามที่ระบุไว้ในแม่พิมพ์และหนังสือดังกล่าวเพื่อให้การพิมพ์หนังสือนี้สำเร็จลง จึงเป็นกรณีที่จำเลยที่ 1 และที่ 9 มีเจตนาร่วมกระทำผิดด้วยการทำช่างงานดังกล่าวด้วยกัน ส่วนจำเลยที่ 15 ปรากฏเพียงว่า เป็นผู้รับจ้างจากบริษัท ส. ให้ทำงานจัดจำหน่ายซึ่งเป็นความผิดฐานเผยแพร่งานอันมีลิขสิทธิ์ต่อสาธารณชนโดยเฉพาะ อันเป็นความผิดคนละส่วนกัน โดยไม่ปรากฏเลยว่าจำเลยที่ 1 และที่ 9 กับจำเลยที่ 15 มีเจตนาร่วมกันกระทำความผิดคดีนี้ การกระทำของจำเลยที่ 1 กับที่ 9 และการกระทำของจำเลยที่ 15 จึงเป็นความผิดเฉพาะในส่วนของแต่ละฝ่ายเท่านั้น กล่าวคือ จำเลยที่ 1 และที่ 9 มีความผิดฐานร่วมกันทำช่างงานอันมีลิขสิทธิ์ของผู้อื่นโดยการจัดพิมพ์หนังสืออันเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์เพื่อการค้า ส่วนจำเลยที่ 15 มีความผิดฐานเผยแพร่ต่อสาธารณชนซึ่งงานอันทำขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้อื่นเพื่อหากำไรและเพื่อการค้า

2.4 ละเมิดลิขสิทธิ์ผู้เสียหายต่างรายกัน ถ้าไม่ปรากฏชัดเจนว่าจำเลยมีเจตนากระทำความผิดต่างหากจากกัน ต้องฟังว่ามีเจตนาเดียวกันเป็นความผิดกรรมเดียว

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 425/2542

ล่าพักการละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้เสียหายต่างรายกัน ไม่แน่ว่า จะต้องเป็นการกระทำ ผิดต่างกรรมกันเสมอไป แม้โจทก์จะบรรยายฟ้องโดยแยกการกระทำที่อ้างว่าจำเลยละเมิด ลิขสิทธิ์ของผู้เสียหายทั้งสองเป็นข้อ (ก) และข้อ (ข) ต่างหากจากกัน แต่เมื่อตามคำฟ้อง โจทก์ไม่ปรากฏรายละเอียดให้เห็นชัดเจนว่า จำเลยมีเจตนากระทำความผิดตามฟ้อง ข้อ (ก) และข้อ (ข) ต่างหากจากกันอย่างไร จึงต้องฟังเป็นคุณแก่จำเลยว่าจำเลยกระทำความผิด ตามฟ้องในลักษณะที่มีเจตนาเดียวกัน จึงเป็นความผิดกรรมเดียว

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 6147/2544

ตามคำฟ้องและคำขอท้ายฟ้องโจทก์ได้กล่าวหาจำเลยที่ 1 ถึงที่ 6 ละเมิดลิขสิทธิ์ โดยทำซ้ำงานสิ่งบันทึกเสียงซึ่งเป็นงานอันมีลิขสิทธิ์ของผู้เสียหายที่ 1 ถึงที่ 3 เป็นความผิด ตาม พ.ร.บ.ลิขสิทธิ์ พ.ศ.2537 มาตรา 28 (1) และละเมิดลิขสิทธิ์โดยการทำซ้ำงานโปรแกรม คอมพิวเตอร์ซึ่งเป็นงานอันมีลิขสิทธิ์ของผู้เสียหายที่ 4 เป็นความผิดตามมาตรา 30 (1) ซึ่ง โจทก์มิได้บรรยายฟ้องแสดงให้เห็นได้ว่า จำเลยที่ 1 ถึงที่ 6 กระทำผิดดังกล่าวโดยมีเจตนา แยกต่างหากจากกัน จึงถือว่าจำเลยที่ 1 ถึงที่ 6 มีเจตนาเดียวกันในการทำซ้ำงาน ต่าง ๆ ดังกล่าว การกระทำจึงเป็นกรรมเดียว แต่ผิดต่อกฎหมายหลายบท ซึ่งต้องปรับ บทความผิดทุกบท แต่การลงโทษต้องใช้กฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดลงโทษแก่จำเลย ที่ 1 ถึงที่ 6 ตาม ป.อ. มาตรา 90

การละเมิดลิขสิทธิ์ตาม พ.ร.บ.ลิขสิทธิ์ พ.ศ.2537 มาตรา 28 (1) และมาตรา 30 (1) เพื่อการค้า ต้องระวางโทษตามมาตรา 69 วรรคสอง มาตราเดียวกัน ย่อมมีโทษเท่ากัน และ สมควรลงโทษตามมาตรา 30 (1) ประกอบด้วยมาตรา 69 วรรคสอง

2.5 การกระทำละเมิดลิขสิทธิ์โดยทำซ้ำโปรแกรมคอมพิวเตอร์ชุดเดียวกัน สองครั้ง เป็นความผิดกรรมเดียว

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2655/2545

โปรแกรมคอมพิวเตอร์ที่จำเลยทำซ้ำทั้งสองครั้งเป็นโปรแกรมคอมพิวเตอร์ชุด เดียวกันและทำซ้ำงานโปรแกรมคอมพิวเตอร์ต้นแบบแม่พิมพ์ 21 แผ่น ก็เพื่อเป็นต้นแบบ ของการผลิตซีดีเกมเพลย์สเตชัน 94,404 แผ่น ออกจำหน่ายเพื่อประสงค์ในทางการค้า เช่นเดียวกัน จึงมีเจตนาเดียวกัน การทำซ้ำทั้งสองครั้งดังกล่าวจึงเป็นการกระทำไม่ ต่างกัน ถือว่าเป็นความผิดกรรมเดียวกัน และเป็นความผิดต่อกฎหมายบทเดียวกันตาม พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 30(1) ประกอบด้วยมาตรา 69 วรรคสอง

2.6 ละเมิดลิขสิทธิ์โดยมีแผ่นวีดีโอซีดีไว้เพื่อขาย และประกอบกิจการให้เช่า แลกเปลี่ยนหรือจำหน่ายเทปหรือวัสดุโทรทัศน์ในคราวเดียวกันเป็นความผิดสองกรรม

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 432/2545

จำเลยมีแผ่นวีดีโอซีดีแผ่นซีดีและแผ่นซีดีรอมของกลางไว้เพื่อขายและเสนอขายตามฟ้องข้อ (ก) และประกอบกิจการให้เช่าแลกเปลี่ยนหรือจำหน่ายเทปหรือวัสดุโทรทัศน์ตามฟ้องข้อ (ข) ในคราวเดียวกันแต่การกระทำของจำเลยตามฟ้องข้อ (ก) และข้อ (ข) เป็นการกระทำโดยอาศัยเจตนาที่แยกต่างหากจากกันและเป็นการกระทำความผิดต่อกฎหมายคนละฉบับกัน จึงเป็นความผิดสองกรรม

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 6537/2545 (ประชุมใหญ่)

การกระทำของจำเลยในความผิดฐานละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้อื่นเพื่อการค้าและฐานประกอบกิจการให้เช่าหรือจำหน่ายเทปหรือวัสดุโทรทัศน์โดยไม่ได้รับอนุญาตนั้นเป็นความผิดต่อกฎหมายคนละฉบับ มีองค์ประกอบแห่งความผิดที่แตกต่างกันทั้งเจตนาในการกระทำความผิดทั้งสองฐานดังกล่าวสามารถแยกต่างหากจากกันได้ จึงเป็นความผิดสองกรรมต่างกัน

ข้อสังเกต เดิมศาลฎีกาพิพากษาว่าเป็นความผิดกรรมเดียวปรากฏตามคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4112/2539

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4112/2539

จำเลยได้นำวีดีโอเทปเรื่อง "เดอะ กริฟเตอร์ส" ออกขาย เสนอขาย ให้เช่า เสนอให้เช่า ในลักษณะเพื่อการค้าโดยรู้ว่างานหรือลิขสิทธิ์ภาพยนตร์ในวีดีโอเทปนั้นได้ทำขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์ของโจทก์ร่วม จึงเป็นความผิดตาม พ.ร.บ. ลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2521 มาตรา 27, 44 วรรคสอง แต่ความผิดใน ข้อหานี้กับในข้อหาความผิดต่อ พ.ร.บ. ควบคุมกิจการเทปและวัสดุโทรทัศน์ พ.ศ. 2530 มาตรา 6, 34 ซึ่งเป็นอันยุติไปแล้วนั้น ตามฟ้องโจทก์เป็นการกล่าวหาในวันเวลาเดียวกัน และการกระทำของจำเลยก็เป็นการกระทำที่มีเจตนาเดียวกัน กล่าวคือ การขาย เสนอขาย ให้เช่า เสนอให้เช่าอย่างเดียวกัน จึงเป็นการกระทำความผิดเดียวผิดต่อกฎหมายหลายบท ต้องลงโทษตามกฎหมายที่มีโทษหนักที่สุด ซึ่งต้องพิจารณาจากอัตราโทษจำคุก คือ พ.ร.บ. ควบคุมกิจการเทปและวัสดุโทรทัศน์ พ.ศ. 2530 มาตรา 6, 34 ซึ่งมีโทษหนักกว่า พ.ร.บ. ลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2521 มาตรา 27, 44 วรรคสอง

2.7 ความผิดฐานละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้อื่นเพื่อการค้า ฐานประกอบกิจการให้เช่าแลกเปลี่ยนหรือจำหน่ายเทปหรือวัสดุโทรทัศน์โดยไม่ได้รับอนุญาต และความผิดฐานมิไว้เพื่อจำหน่ายซึ่งวิธีโอซีดีลามก เป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 6537/2545 (ประชุมใหญ่)

การกระทำของจำเลยในความผิดฐานละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้อื่นเพื่อการค้าและฐานประกอบกิจการให้เช่าหรือจำหน่ายเทปหรือวัสดุโทรทัศน์โดยไม่ได้รับอนุญาตนั้นเป็นความผิดต่อกฎหมายคนละฉบับ มีองค์ประกอบแห่งความผิดที่แตกต่างกัน ทั้งเจตนาในการกระทำความผิดทั้งสองฐานดังกล่าวสามารถแยกต่างหากจากกันได้ การกระทำของจำเลยจึงเป็นความผิดสองกรรมต่างกัน ส่วนความผิดฐานมิไว้เพื่อจำหน่ายซึ่งวิธีโอซีดีลามก การกระทำของจำเลยในความผิดฐานนี้เป็นความผิดต่อกฎหมายต่างฉบับกัน มีองค์ประกอบแห่งความผิดที่แตกต่างกันทั้งเจตนาในการกระทำความผิดก็สามารถแยกต่างหากจากกันกับความผิดสองฐานแรกได้เช่นกัน การกระทำของจำเลยในความผิดฐานนี้จึงเป็นความผิดอีกกรรมหนึ่ง
